EVROPSKÝ PARLAMENT

2004 *2009*

Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci

15. 1. 2008

PRACOVNÍ DOKUMENT Č. 2

o výroční zprávě za rok 2006 o přístupu k dokumentům EU (článek 17 nařízení (ES) č. 1049/2001 a čl. 97 odst. 7 jednacího řádu EP)

Část A

Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci

Zpravodaj: Marco Cappato

ZLEPŠOVÁNÍ TRANSPARENTNOSTI ORGÁNŮ EU

Přístup veřejnosti k dokumentům orgánů EU je podrobněji popsán v tomto pracovním dokumentu, který se skládá ze čtyř oddílů, o nichž pojednávají část A (zabývající se oddíly I a II) a část B (zabývající se oddíly III a IV):

I) Právní rámec před nařízením 1049/2001 a po něm.
II) Příklady významné judikatury v této oblasti.
III) Kvantitativní a kvalitativní srovnání výročních zpráv tří hlavních orgánů (EP, Rady a Komise) z hlediska přístupu veřejnosti k dokumentům.
IV) Návrhy ze strany občanské společnosti a evropského veřejného ochránce práv na zlepšení stávajících právních předpisů EU v zájmu co nejvyšší transparentnosti právní úpravy EU pro občany EU a toho, jak přiblížit proces rozhodování veřejnosti.

I. PRÁVNÍ RÁMEC PRO PŘÍSTUP VEŘEJNOSTI K DOKUMENTŮM PŘED ROKEM 2001 A PO NĚM

Hlavním cílem nařízení 1049/2001 ze dne 30. května 2001 je „v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům“ v souladu se základními zásadami otevřenosti a transparentnosti v práci orgánů EU, jak to stanoví článek 255 Amsterodamské smlouvy, který zaručuje „co největší možnou míru otevřenosti“.

Článek 255 obsahuje tato ustanovení:

- občané EU musí mít přístup k dokumentům EU,
- je třeba stanovit hranice a zásady,
- každý orgán musí vypracovat pravidla.

Od podepsání Maastrichtské smlouvy je zásada „otevřenosti“ zahrnuta do Smlouvy o EU. V roce **1993** byl přijat **kodex chování** týkající se přístupu veřejnosti k dokumentům Komise a Rady. Hlavním pravidlem je právo přístupu veřejnosti k dokumentům. Veškeré výjimky musí být výslovně uvedeny a musí být stanoven procesní rámec s časovými lhůtami.
V roce 1995 první veřejný ochránce práv Finn Jacob Södermann zahájil šetření, na základě kterého pak veškeré orgány a instituce EU následně přijaly pravidla, jimiž se řídí přístup veřejnosti k dokumentům. Nadále však přetrvávala nespokojenost ohledně otevřenosti Evropské unie. V důsledku toho vynesly jak Evropský soudní dvůr (ESD), tak Soud prvního stupně (SPS) řadu **rozsudků, jimiž se vykládá kodex chování z roku 1993 a zavádí řada zásad**, kterými se řídí přístup k dokumentům:

- každý orgán se musí řídit vnitřními pravidly, která přijal,
- veškeré výjimky musí být vysvětleny a uplatňovány *výhradně* pro uvedené případy,
- orgán musí provést konkrétní a individuální posouzení každého požadovaného dokumentu, než rozhodne, zda povolí přístup,
- zájem občanů musí převládat nad zájmem orgánu,
- „částečný přístup“ musí být povolen ke každé části dokumentu, který nespadá pod některou z výjimek.

Od přijetí právního základu pro nařízení Společenství předložila v únoru 2000 Evropská komise návrh po konzultaci s Evropským parlamentem a Radou, jehož cílem bylo „co nejvíce

rozšířit přístup k dokumentům v souladu se zásadou otevřenosti“. Jestliže Parlament byl jednoznačně pro rozšíření přístupu k dokumentům Rady, a to nejen pro občany, ale i pro samotný Evropský parlament, odezva ze strany Rady vyjadřovala dva odlišné zájmy: otevřenost a utajení.

Účel **nařízení 1049/2001** je stanoven v článku 1 a má tři cíle:

- „vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům“,
- „vytvořit pravidla zajišťující co nejsnadnější výkon tohoto práva“,
- „podporovat řádnou správní praxi při přístupu k dokumentům“.

Toto nařízení se vztahuje „... na všechny dokumenty, … které má orgán v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie“ (čl. 2 odst. 3).
Článek 4 stanovuje pravidla pro výjimky z obecné zásady o přístupu ke všem dokumentům, které mají uvedené tři orgány v držení.
Článek 9 stanoví specifická pravidla pro nakládání s citlivými dokumenty.

Cílem nařízení 1049/2001 je vyjasnění této záležitosti; avšak judikatura v této oblasti není příliš rozsáhlá. Je proto potřebné, abychom uvedli nejdůležitější případy v této oblasti a určili hlavní nedostatky příslušných právních předpisů, než se je pokusíme vyřešit.

II. PŘÍKLADY VÝZNAMNÉ JUDIKATURY V TÉTO OBLASTI

Zde je uvedeno několik významných **rozsudků**, kde SPS a ESD vykládají nařízení 1049/2001:
a) *Turco v. Rada*[1] a *Sison v. Rada*[2]: otázka ohledně ***povinnosti provést konkrétní a individuální přezkum dokumentů a uvést důvody***, zejména, zda může být udělena výjimka z důvodu administrativní zátěže spojené s příslušným požadavkem (*Verein für Konsumenteninformation v. Komise*);
b) *Mara Messina v. Komise*[3] a *IFAW proti Komisi*[4] se týkají výkladu čl. 4 odst. 5, jímž se řídí ***přístup k dokumentům, které pocházejí z členských států***.
c) *Bavarian Lager v. Komise*[5] se zabývá ***výkladem výjimky týkající se ochrany veřejného a soukromého zájmu***.

[1] T-84/03 rozsudek Soudu prvního stupně a stanovisko generálního advokáta ze dne 29. listopadu 2007 spojené s případy C-39/05 P a C-52/05 P, Švédské království a Maurizio Turco v. Rada Evropské unie a další.
[2] C-266/05 P, odvolání proti rozsudku Soudu prvního stupně (druhého senátu) ze dne 26. dubna 2005 ve věci spojených případů T-110/03, T-150/03 a T-405/03 Sison v. Rada, kterým Soud prvního stupně zamítl žádost o zrušení rozhodnutí Rady, kterým se zamítá žadateli přístup k určitým dokumentům, o něž se opírala Rada při přijímání rozhodnutí 2002/848/ES uplatněním čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje rozhodnutí 2002/460/ES (Úř. věst. 2002 L 295, s. 12), Úř. věst. C 82/4, 14.04.2007, s. 4.
[3] T-76/02, rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. září 2003.
[4] Tento případ se zabývá rozhodnutím Komise Evropských společenství ze dne 26. března 2002, které odmítá společnosti IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH přístup k některým dokumentům, které Komise obdržela od Spolkové republiky Německo během procesu, na základě kterého Komise vydala příznivé stanovisko k uskutečnění průmyslového projektu na místě chráněném podle směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin.
[5] T-194/04, rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 8. listopadu 2007.

a) ***Povinnost provést konkrétní a individuální přezkum dokumentů a uvést důvody***

Objevují se otázky:

- Jak je možné odůvodnit potřebu důvěrnosti, aniž by byl zpřístupněn obsah dokumentu?
- Představuje administrativní zátěž omezení pro individuální přezkoumávání každého dokumentu?

Ve věci *Turco* se řešily některé stěžejní otázky, jako např. zda mají být právní stanoviska automaticky důvěrná a zda není výjimka týkající se právního poradenství příliš široká. Rada prohlásila, že zpřístupňování veškerého právního poradenství ohrožuje „ochranu vnitřních právních služeb“ (čl. 4 odst. 2). Soud prvního stupně dal za pravdu Radě, což vedlo k odvolání proti rozsudku ze strany Švédska a M. Turca k Evropskému soudnímu dvoru. Generální advokát při Soudu prvního stupně potvrdil své stanovisko v této věci, že nařízení obsahuje „zásadu nezpřístupňování právního poradenství ..., která se vztahuje mimo jiné i na právní posudky, které vystavují právní služby orgánů k návrhům právních předpisů“. Zároveň také prohlásil, že výklad poslední věty čl. 4 odst. 2 ze strany Soudu prvního stupně a jeho tvrzení, že převažující veřejný zájem, kterým lze odůvodnit zpřístupnění dokumentu, musí být obvykle jiný než zásada transparentnosti, je právním omylem. Generální advokát rovněž připustil, že toto nařízení obsahuje „zcela protikladnou legislativní formulaci“, která způsobuje problémy při výkladu. Nyní závisí na ESD a na zákonodárcích, aby tyto problémy vyřešili v průběhu přezkumu tohoto nařízení. Zpravodaj je zejména přesvědčen, že by měla být přezkoumána výjimka týkající se právního poradenství tak, aby bylo zaručeno, že právní stanoviska vypracovaná v průběhu rozhodovacího procesu se budou moci stát v zásadě přístupnými na základě zásady transparentnosti.

Věc *Sison v. Rada* se zabývala otázkou, jak sdělovat důvody pro nezpřístupnění citlivých dokumentů (zvláštní zacházení, viz článek 9). Například v boji proti terorismu by odvolání se na veřejnou bezpečnost, veřejný zájem (účast třetího státu) i jakýkoli odkaz na obsah dokumentu popíralo účel, na němž je výjimka založena.

Zacházení s citlivými dokumenty představovalo ve skutečnosti značný problém při jednáních o nařízení 1049/2001. Je třeba mít na paměti tzv. *„Solanovo rozhodnutí“* z roku 2000, které umožňuje uchránit informace označené jako citlivé před vydáním. Nařízení však dospělo k následujícímu kompromisu: Vztahuje se na všechny dokumenty bez výjimky povahy, stanovuje však specifická procesní pravidla pro zacházení s tzv. „citlivými dokumenty“ společně s požadavkem provést důkladné přezkoumání požadovaného dokumentu. Soud prvního stupně shledal dostatečné důvody k zamítnutí stanoviska Rady, která se odvolávala na citlivost obsahu dokumentů a na skutečnost, že původci příslušných dokumentů odmítají zveřejnit svou totožnost. Tento výklad může vést k nebezpečné situaci, kdy k dokumentu, který bude obsahovat magická slova jako „terorismus“ nebo „účast třetího státu“, by neměla veřejnost automaticky přístup.

Ve věci *Verein für Konsumenteninformation v. Komise* byl odmítnut částečný přístup k dokumentu, protože přezkoumání požadovaných dokumentů by vyžadovalo nadměrnou práci. Článek 6 nařízení počítá s možností dosáhnout „spravedlivé řešení prostřednictvím

[6] Tma v poledne [Darkness at the break of noon]. Judikatura k nařízení č. 1049/2001 o přístupu k dokumentům, Common Market Law Review 43, s. 756.

neformální porady mezi žadatelem a orgánem“, není zde však ustanovení o úplném odmítnutí, kromě výjimečných případů a za přesně vymezených podmínek. Podle Soudu prvního stupně odráží čl. 6 odst. 3 potřebu „uvést v soulad zájmy žadatele se zájmy řádné správní praxe“. Výjimka týkající se „administrativní zátěže“ však nebyla do nařízení zahrnuta a nic neopravňuje orgány odklánět se od pravidla, kterým se zřizuje právo částečného přístupu. Nebo má být tato judikatura z období před přijetím nařízení o „administrativní zátěži“ začleněna do nařízení 1049/2001?

Dále je třeba rozlišovat mezi povinnými a dobrovolnými výjimkami z práva k přístupu k dokumentům. V kodexu jednání (režim před platností nařízení) existují dva druhy výjimek:

- povinné výjimky, kde je hlavním důvodem ochrana veřejných nebo soukromých zájmů,
- dobrovolné výjimky na ochranu vlastních zájmů orgánu utajením svého řízení.

Příklad takové povinné výjimky nalezneme ve věci *Sison v. Radě*: Přístup k dokumentům ohledně boje proti terorismu nebyl přidělen na základě povinné výjimky z důvodu veřejného zájmu. Je však kontrola odůvodnění dostatečná? Co dokazuje jeho pravdivost?

Příklad dobrovolné výjimky nalezneme ve věci *Turco v. Rada*: Článek 4 stanoví, že přístup k některým dokumentům nemusí být automaticky umožněn, pokud by to vedlo k porušení ochrany „obchodních zájmů...“, „soudního řízení a právního poradenství“ a „cílů inspekce, vyšetřování a auditu“[8] nebo dokonce „rozhodovacího procesu orgánu“[9]. Přístup však může být umožněn, jestliže žadatel prokáže „převažující veřejný zájem na zpřístupnění“.

Výraz „právní poradenství“ je nepřesný, jestliže zahrnuje veškerá právní poradenství a právní služby daného orgánu. Pro tento druh žádosti se alespoň předpokládá požadavek ověření vyváženosti. Ve výroční zprávě za rok 2003[10] tvrdí veřejný ochránce práv, že by se mělo rozlišovat mezi různými druhy právních stanovisek: Stanoviska vydávaná v rámci soudních řízení by neměla být zpřístupněna, zatímco stanoviska týkající se právní úpravy by zpřístupněna být měla, alespoň po skončení legislativního postupu. Rovněž se připomíná, že veřejné orgány mají poskytovat služby.

b) Dokumenty, které pocházejí z členských států

V režimu platném před přijetím nařízení stanovovalo „pravidlo autorství“, že dokumenty, které má některý orgán v držení, jejichž autorem je však třetí strana, se neřídí právem Společenství, ale příslušnou vnitrostátní právní úpravou. Orgány EU nezpřístupňovaly požadované dokumenty, aniž by udávaly důvod.
Judikatura podle nařízení 1049/2001 (*Mara Messina* a *IFAW*) se o „pravidle autorství“ nezmiňuje, ale čl. 4 odst. 4 stanoví, že orgány musí zpřístupnění s touto třetí stranou konzultovat. Prohlášení č. 35 Amsterodamské smlouvy stanoví, že členský stát může orgány požádat, aby nepředávaly dokument pocházející z tohoto státu bez jeho předchozího souhlasu třetím osobám. Jedná se o absolutní výjimku? Mají členské státy zvláštní postavení mezi

[7] Čl. 4 odst. 3 nařízení 1049/2001.
[8] Čl. 4 odst. 3 nařízení 1049/2001.
[9] Čl. 4 odst. 3 nařízení 1049/2001.
[10] Výroční zpráva evropského veřejného ochránce práv za rok 2003, s. 198.

třetími stranami – autory? Jedná se o právo veta? Ve věci *Mara Messina v. Komise* Soud prvního stupně podpořil stanovisko Komise, že nemají být zpřístupněny dokumenty příslušných členských států, neřeší však otázku, zda má být členským státům přiznáno absolutní a bezvýhradné právo nezpřístupňovat dokumenty, jichž jsou původci[11].

Zřetelněji se vyjadřuje Soud prvního stupně ve věci *IFAW v. Komise*, kde se dokumenty třetích stran zabývá obecněji. Zpřístupnění musí předcházet ze strany orgánu konzultace se třetí stranou, která je autorem požadovaného dokumentu, přičemž právo přístupu může být omezeno jen na základě odmítnutí odůvodněného jednou z výjimek v článku 4. Podle SPS, „uvedená povinnost konzultace nenarušuje pravomoc orgánu učinit konečné rozhodnutí“[12]. Ve výkladu SPS se však říká, že požadavek členského státu podle čl. 4 odst. 5 představuje pro orgán závazný pokyn. Členský stát navíc nemá povinnost své rozhodnutí zdůvodňovat a orgán není zmocněn zkoumat jeho oprávněnost. Podle SPS tento dokument nespadá do oblasti působnosti nařízení, ale řídí se ustanoveními vnitrostátních předpisů příslušného členského státu. U jiných dokumentů pocházejících od třetích stran tomu tak není, neboť zde se „pravidlo autorství“ neuplatňuje a rozhodnutí je zcela na příslušném orgánu, pokud se nejedná o „citlivý dokument“ podle článku 9 nařízení 1049/2001.

Jednoznačnější a uvážlivější stanovisko však vyjádřil generální advokát Maduro ve svém stanovisku, které bylo vydáno dne 18. července 2007[13], o odvolání podaném Švédským královstvím proti rozsudku SPS ze dne 30. listopadu 2004 ve věci T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz Fonds v. Komise.
Odvolatel vznáší námitku proti názoru SPS, podle něhož čl. 4 odst. 5 nařízení 1049/01, o který se rozhodnutí soudu opírá, zavazuje orgán odmítnout žádost o přístup k dokumentu, který má v držení a který pochází z některého členského státu, jestliže tento členský stát zpřístupnění odmítne.
Generální advokát zdůrazňuje, že za dva roky od účinnosti nařízení 6 z 11 žalob před Soudem prvního stupně proti zápornému rozhodnutí Komise se týkalo použití čl. 4 odst. 5. Tento případ a právní otázky, které z něj vyplývají, svědčí o vzájemném působení různých právních řádů (evropského a vnitrostátního) v záležitostech týkajících se transparentnosti.

Generální advokát ve svém stanovisku prohlašuje:
– Ani čl. 4 odst. 5, ani prohlášení č. 35 Amsterodamské smlouvy „nenabízí jasné a jednoznačné potvrzení práva veta pro členské státy“.
– Dotčené ustanovení tvoří součást právního prostředí, které se vyznačuje vůlí o posílení transparentnosti fungování Evropské unie a jejích orgánů. Přístup k dokumentům orgánů se stal subjektivním právem, které se udílí zavedením článku 255 ES ve znění Amsterodamské smlouvy a článkem 42 Charty základních práv.
– „Uznání bezvýhradného práva veta pro členské státy nad zpřístupňováním dokumentů ze strany orgánů, které jim tyto státy svěřily, by příliš vážně narušilo základní právo přístupu k dokumentům a transparentnost procesu rozhodování ve Společenství, kterou má toto právo za úkol posilovat“. Opačná situace by v zásadě znamenala nenápadné znovuzavedení pravidla

[11] Tma v poledne [Darkness at the break of noon]. Judikatura k nařízení č. 1049/2001 o přístupu k dokumentům, Common Market Law Review 43, s. 773.
[12] Věc T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH v. Komise Evropských společenství*, odstavce 54–56.
[13] Věc C-64/05 P / Švédské království v. Komise Evropských společenství.

autorství, od kterého bylo upuštěno od doby, kdy nařízení nahradilo dřívější kodex chování.
– Generální advokát na závěr uvádí, že výklad nařízení ze strany Soudu prvního stupně, který přiznává členským státům právo veta nad zpřístupňováním dokumentů ze strany orgánů, jež jim tyto státy svěřily, je chybný. Z tohoto hlediska „se orgány nemusí řídit žádostí o nezpřístupnění zdůvodněnou specifickou potřebou důvěrnosti podle vnitrostátního práva, jestliže jsou přesvědčeny, že to vyžaduje transparentnost procesu rozhodování ve Společenství“.

Dne 18. prosince 2007 vydal ESD rozsudek v odvolacím procesu, v němž se stanoví, že SPS se dopustil právního omylu, když rozhodl, že odmítnutí udělit předchozí souhlas ke zpřístupnění dokumentu na základě čl. 4 odst. 5 nařízení 1049/2001 nemusí být ze strany členského státu odůvodněno a že i bez těchto důvodů je rovno pokynu příslušnému orgánu, aby dokument nezpřístupňoval[14]. Z tohoto důvodu je i rozhodnutí Komise ze dne 26. března 2002, kterým se zamítá fondu IFAW přístup k určitým dokumentům, které obdržela Komise od jednoho členského státu, založeno na chybném výkladu čl. 4 odst. 5 nařízení 1049/2001, tedy na bezvýhradné pravomoci členského státu dle vlastního uvážení odmítnout zpřístupnění svých dokumentů, které jsou v držení některého orgánu, bez nutnosti odůvodnit své námitky na základě některé z výjimek uvedených čl. 4 odst. 1 až čl. 4 odst. 3 nařízení 1049/2001 a uvést důvody svých námitek[15]. Podle čl. 4 odst. 5 je členský stát oprávněn vznášet námitky vůči zpřístupnění dokumentu, který od něj pochází, jen na základě těchto výjimek a jen v případě, že své stanovisko řádně zdůvodní. Navíc orgán, který obdrží žádost o přístup k dokumentu, je povinen se ujistit, že důvody předložené ze strany členského státu skutečně existují a musí je v rozhodnutí o odmítnutí uvést[16]. Tento rozsudek konečně do jisté míry vysvětlil tento tolik diskutovaný čl. 4 odst. 5 nařízení 1049/2001 a měl by se stát inspirací při přezkumu výše uvedeného nařízení.

c) Výklad výjimky týkající se ochrany veřejného a soukromého zájmu

Dne 8. listopadu 2007 vydal SPS rozsudek ve věci Bavarian Lager T-194/04[17], kterým se ruší rozhodnutí Evropské komise o odmítnutí zveřejnit jména všech zástupců pivovarského průmyslu a dalších účastníků protikartelové schůzky v roce 1996. Produkty žalující strany, kterým byla společnost dovážející německé pivo do Spojeného království Bavarian Lager Co. Ltd, byly vyloučeny z trhu Spojeného království zákony, které vyžadovaly, aby restaurace nakupovaly u určitých pivovarů. Společnost podala stížnost u Komise, která pak zahájila řízení proti vládě Spojeného království pro porušení závazku podle článku 226 Smlouvy o ES. Byla svolána schůze pivovarnického průmyslu a zástupců britských úřadů, z níž byla společnost Bavarian Lager vyloučena. Spojené království později změnilo svou právní úpravu a případ byl odložen. Bavarian Lager žádala o přístup k seznamu účastníků setkání a Komise ze zápisu z jednání, který společnosti předala, vymazala pět jmen účastníků, což zdůvodnila tím, že dvě z dotčených osob si výslovně nepřály zveřejnění své totožnosti a se zbývajícími

[14] Věc C-64/05 P *Švédské království v. Komise Evropských společenství a další*, odstavec 95.
[15] Věc C-64/05 P *Švédské království v. Komise Evropských společenství a další*, odstavec 98.
[16] Věc C-64/05 P *Švédské království v. Komise Evropských společenství a další*, odstavec 99.
[17] Žádost o zrušení rozhodnutí Komise ze dne 18. března 2004, kterým se zamítá žádost podaná žalující stranou za účelem získat úplný přístup k zápisu ze zasedání konaného v rámci řízení o nesplnění povinnosti a návrh směřující k určení, že Komise nesprávně ukončila řízení zahájené proti vládě Spojeného království Velké Británie a Severního Irska na základě článku 169 Smlouvy o ES (nyní článek 226 ES).

třemi nenavázala kontakt. Podle tvrzení Komise by zveřejněním těchto pěti jmen porušila ochranu soukromí a integritu osob podle nařízení 45/2001 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství. Soud však prohlásil, že právo na přístup k dokumentům obsahující osobní údaje musí být zaručeno za podmínky, že sdělením těchto údajů nebude narušena ochrana soukromí a integrita dotčené osoby. Pouhá skutečnost, že některý dokument obsahuje osobní údaje, jako jsou jména, nemusí nutně znamenat, že se dotýká soukromí a integrity dotčených osob. Příslušný zápis z jednání neobsahoval stanoviska dotčených osob, ale pouze stanoviska institucí, které zastupovaly[18].

Evropská komise může ještě do dvou měsíců podat proti tomuto rozhodnutí odvolání k ESD, které se však může týkat pouze právního hlediska, avšak žádné formální rozhodnutí nebylo doposud přijato.
Toto je první rozsudek, který se snaží usmířit dva rozdílné a protichůdné zájmy odvoláním se na nařízení 1049/2001, jehož cílem je co nejširší uplatnění práva veřejnosti na přístup k dokumentům, a nařízení 45/2001 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství.
Tento rozsudek má závažné důsledky pro otázku transparentnosti jako celku, neboť od nynějška si všichni, kteří se budou snažit ovlivnit Komisi, musí uvědomit, že údaje o jejich totožnosti a lobování může Komise zveřejnit bez ohledu na předpisy o ochraně osobních údajů[19].

Cílem nařízení 1049/2001 je větší otevřenost Evropské unie, avšak naděje a očekávání utrpěly vážnou újmu výkladem ze strany SPS.
Každý dokument musí být konkrétně a individuálně přezkoumán, avšak zmíněný výklad vyjímá některé kategorie dokumentů (právní poradenství, citlivé dokumenty); výjimka v případě „administrativní zátěže“, a to i přesto, že není uvedena v nařízení, právo na přístup – jakož i možnost umožnit alespoň částečný přístup – je často omezena, dokumenty pocházející z některého členského státu často podléhají jakémusi „vetu“, přičemž povinnost orgánu sdělit dostatečné důvody je velmi omezená.
Přístup k administrativním materiálům by měl být obecnější. Více transparentnosti v práci Rady by zvýšilo zapojení občanů a vnitrostátních parlamentů. Judikatura za dobu uplatňování nařízení 1049/2001 ukazuje na jednoznačnou a zřetelnou potřebu jeho přezkumu.

[18] Viz odstavce 123–125 a 131 rozsudku SPS T-194/04.
[19] Viz odstavec 137 rozsudku SPS T-194/04.